

יש לשנות מדיניות מול ציר "המתווכות" המבקשות למחוק את הישגי המלחמה

09.08.2026 | זכי שלום | written by

עיקרי הדברים

- מצרים, טורקיה, קטר ופקיסטן פועלות כל אחת לצמצום חופש הפעולה של ישראל ולהמרת הישגיה הצבאיים בהסדרים שיגבילו אותה.
- מעורבותן בעיצוב ההסדרים בעזה ובתיווך בין ארצות הברית לאיראן עלולה לאפשר לחמאס ולאיראן לשמר את כוחם, להשתקם ולהמתין להזדמנות הבאה לפעול נגד ישראל.
- ישראל חייבת להתנות את שיקום עזה בפירוז מלא ומאומת, למנוע מחמאס וממדינות התומכות בו תפקיד בשלטון העתידי ולשמור בידיה חופש פעולה נגד התעצמות מחודשת.
- במקום מגננה דיפלומטית, על ישראל לגבש מדיניות אסרטיבית ומדורגת שתציב למדינות עוינות מחיר מדיני, כלכלי והסברתי ותשתמש במנופי ההשפעה העומדים לרשותה.
- ישראל צריכה להשתתף בכל משא ומתן הנוגע לביטחונה, להגדיר בפומבי את הקווים האדומים שלה ולא להסכים להסדרים שמחזירים אותה למציאות שקדמה ל-7 באוקטובר.

מבוא

במערכה המדינית הקשה העומדת עתה בפני מדינת ישראל, ישראל איננה ניצבת רק מול איראן ושלוחותיה, אלא מול טבעת נוספת של מדינות חזקות, בעלות גישה ישירה לווינגטון, השפעה כלכלית ומדינית ויכולת לעצב את ההסדרים האזוריים: מצרים, טורקיה, קטר ופקיסטן. ארבע המדינות שונות זו מזו, ואין ביניהן ברית צבאית פורמלית נגד ישראל. אבל ההבדלים אינם צריכים להסתיר את המכנה המשותף: כל הארבע פועלות, בדרגות שונות ובכלים שונים, לצמצום חופש הפעולה של ישראל, להחלשת מעמדה הבינלאומי ולהמרת הישגיה הצבאיים בהסדרים המגבילים אותה.

המונח הנכון איננו בהכרח "מדינות אויב" במובנו המשפטי. למצרים יש הסכם שלום עם ישראל; לטורקיה יחסים דיפלומטיים, גם אם מרוקנים מתוכן; קטר שומרת ערוצי תיווך; ופקיסטן אינה מכירה כלל בישראל. אך מבחינה אסטרטגית מותר, ואף חובה, להגדירן כמדינות עוינות כאשר

מדיניותן המעשית מכוונת שוב ושוב נגד אינטרסים ישראלים חיוניים. מצב השלום המצרי-ישראלי או המושב הטורקי בנאט"ו אינם יכולים לשמש מסך המסתיר עוינות, התחמשות, לחץ מדיני ומתן מרחב פעולה לחמאס.

הטענה איננה שכל פעולה שלהן נובעת מתוכנית משותפת להשמדת ישראל. הטענה חמורה ומדויקת יותר: הן זיהו את חולשתה של ישראל לאחר 7 באוקטובר, הן מבינות שהחברה הישראלית מפולגת ושהמערכת הפוליטית עלולה להיקלע שוב לשיתוק, והן מבקשות לנצל את חלון ההזדמנויות, ובעיקר את מצוקתה של ארצות הברית מול איראן וחוסר יכולתה להגיע להכרעה, כדי לעצב מציאות שבה ישראל תישא במחיר המלחמה אך תאבד את פירותיה, ובכלל זה את נכסיותה בעיני ארה"ב ופגיעה ביחסים המיוחדים בין המדינות. זו איננה תאוריית קשר; זו קריאה מפוכחת של אינטרסים, הצהרות ומעשים.

הרכב מועצת השלום § משמעויות

מועצת השלום שהוקמה כדי להביא הסדר ברצועת עזה אינה גוף ניטרלי. חלק ניכר מן המדינות החברות בה אינו מפגין אהדה כלפי ישראל. כך למשל פקיסטן, שאינה מכירה בישראל, חברה במועצת השלום. משרד החוץ באסלאמאבאד הודיע רשמית בינואר 2026 כי ראש הממשלה שהבאז שריף קיבל את הזמנת הנשיא טראמפ, וכי פקיסטן מצטרפת למועצה במסגרת החלטה 2803 של מועצת הביטחון. בהמשך פרסם משרד החוץ הטורקי הודעה רשמית כי פקיסטן, מצרים, טורקיה, קטר, אינדונזיה, ירדן, סעודיה ואיחוד האמירויות הצטרפו למועצה; שריף אף השתתף בישיבת הפתיחה בפברואר 2026.

עם זאת, יש להבחין בין שני מעגלים. מועצת השלום היא הגוף הבינלאומי הרחב המפקח על מסגרת המעבר בעזה; לצידה הקים הבית הלבן מועצת ביצוע מצומצמת לעזה. במועצת הביצוע מונו נציגים מטורקיה, קטר ומצרים § הקאן פידאן, עלי אל-ת'וואדי וחסן רשאד § אך לא נציג פקיסטני. פקיסטן אפוא חברה בגוף המדיני הרחב, אך איננה חברה במועצת הביצוע המצומצמת לפי הרשימה הפומבית של הבית הלבן.

ההבחנה אינה מקטינה את הבעיה; היא מחדדת אותה. שלוש מן המדינות מקבלות דריסת רגל ישירה במנגנון הביצועי של עזה, והרביעית יושבת בגוף המדיני הבינלאומי, מחזיקה נשק גרעיני, אינה מכירה בישראל ומפתחת מעמד מיוחד אצל ממשל טראמפ. עצם המבנה הזה מצביע על כשל ישראלי: מדינות שאינן מקבלות את תפיסת הביטחון הישראלית ואשר פועלות במפגיע לשחיקת הישגיה של ישראל במלחמה ופגיעה באינטרסים חיוניים שלה, קיבלו השפעה על המנגנון שאמור להבטיח את פירוז חמאס ואת היום שאחרי.

7 באוקטובר: האויב לא למד להשלים עם ישראל? הוא למד להמתין

הטבח ב-7 באוקטובר היה לא רק אסון אנושי וביטחוני, אלא אירוע תודעתי אזורי. ישראל הוכיחה מאז יכולת צבאית, מודיעינית וטכנולוגית יוצאת דופן. אולם מבחינת יריביה, הלקח איננו בהכרח שכדאי להשלים עימה. הלקח האפשרי הוא שמדינה חזקה יכולה להיות מופתעת, שמערכותיה עלולות לקרוס במשך שעות, שחברה מקוטבת מתקשה להתמיד במלחמה ארוכה, ושמערכה רב-זירתית יכולה להפעיל עליה לחץ מצטבר.

מכאן נגזרת תפיסה מסוכנת: אין צורך להביס את ישראל מחר בבוקר. אפשר להוריד את הראש, לשמר תשתיות, להתחמש, להמתין למשבר פוליטי, למחאה פנימית, לעימות בין הדרג המדיני לצבאי או לממשלה חלשה? ואז לבחון הזדמנות חדשה. מדינות אינן חייבות לאמץ במפורש את חזון חמאס כדי לשרת תהליך כזה. די בכך שהן מונעות פירוז אמיתי, מגבילות את ישראל בתחום הסיכול הממוקד והרס תשתיות טרור, מעניקות לגיטימציה לגורמים עוינים ומקדמות נסיגה ושיקום לפני שנשללה יכולת ההתעצמות.

לכן המאבק על ההסדר איננו ויכוח טכני על סדרי ממשל ברצועה. הוא המערכה האחרונה של המלחמה. אם חמאס ישרוד כארגון חמוש, אם נשקו "אוחסן" במקום שיושמד, אם מנגנוני הפיקוד והכסף שלו יישמרו ואם מערכת החינוך תמשיך לטפח את רעיון השמדת ישראל? אז האויבים לא הפסידו. הם רק עברו לתקופת המתנה שבמהלכה נמשכת שחיקת החוסן הלאומי של ישראל, מעמדה הבינלאומי וכלכלתה, וצבאה מותש.

הציר החדש אינו ציר איראני? והוא מסוכן דווקא משום שהוא מקובל בווינגטון

איראן הייתה האויב הברור: משטר מהפכני, תוכנית גרעין, טילים ושלוחות חמושות. מצרים, טורקיה, קטר ופקיסטן מסוכנות באופן אחר. הן אינן מוקצות בווינגטון. טורקיה חברה בנאט"ו; מצרים מקבלת סיוע אמריקני ושותפה למאמצי שלום; קטר מארחת בסיס אמריקני ומתווכת במשברים; פקיסטן היא מעצמה גרעינית ומתווכת בין ארצות הברית לאיראן. הן אינן פורצות את הדלת? הן נכנסות דרכה בהזמנה.

זו בדיוק הסיבה שכוחן עולה ככל שמסתבר שהממשל האמריקני מבקש לסיים את העימות עם איראן בהסדר, גם במחיר מה שייתפס בעיני רבים כתבוסה. בינואר 2026 הן קיבלו מקום

במועצת השלום; ביוני נחתם מזכר הבנות בין ארצות הברית לאיראן; ופקיסטן וקטר קיבלו תפקיד בהמשך התיווך והיישום. משרד החוץ הפקיסטני אף התגאה בתפקידו ביצירת התנאים למשא ומתן ובהעברת מסרים בין וושינגטון לטהרן.

מבחינת ארצות הברית, זה עשוי להיות הישג: הפחתת אש, פתיחת נתיבי שיט, מניעת עלייה במחירי האנרגיה והימנעות ממלחמה מתמשכת, במקביל להקלת הלחץ והביקורת מבית. מבחינת ישראל, הסדר שאינו מפרק את מנגנוני הכוח של המשטר האיראני עלול להיות רק דחייה. גם לאחר פגיעה קשה בתוכנית הגרעין, בצבא ובמנהיגות, כל מנגנון שישאיר את המשטר, יעניק לו הכרה ויפתח נתיב להקלות עלול לאפשר התאוששות. הבית הלבן מציג את המזכר כשילוב מוצלח של כוח ודיפלומטיה; ישראל חייבת לבחון אותו לפי מבחן אחד בלבד: האם הוא שולל לאורך זמן יכולת גרעינית, טילית ואזורית, או רק קונה שקט זמני.

אין פירוש הדבר שישראל צריכה להתעמת בפומבי עם הנשיא טראמפ או לסכל כל משא ומתן. פירוש הדבר שאסור לישראל להעניק להסדר חותמת אוטומטית. עליה לשמר יכולת עצמאית, לקבוע קווים אדומים, לדרוש פיקוח חודרני וסנקציות חוזרות, ולהבהיר כי הפרה איראנית תחזיר את האופציה הצבאית לשולחן. כאשר סכנה קיומית עומדת על הפרק, בעלת ברית איננה יכולה לדרוש מישראל לוותר מראש על זכותה לפעול. לצד אלו, ישראל צריכה לצמצם ככל שניתן את מעורבותן והשפעתן של טורקיה וקטר ולהתייחס בחשדנות רבה ובתקיפות מתחייבת למהלכיה של מצרים, המבקשת בדרכה לשמר את הסכסוך ברצועת עזה "על אש קטנה" כדי להבטיח "דימוס" קבוע ומתמשך של ישראל ואת החלשתה, ובעיקר לשמר את מעמדה כמתווכת הכרחית, מה שמעלה את קרנה בעיני ארה"ב ומחזק את מעמדה האזורי.

המחטף בעזה: שלום לאיראן תמורת ויתורים של ישראל

כאן מתחברים שני המסלולים. המדינות המתווכות יודעות שממשל טראמפ רוצה הישג מדיני באיראן ורגיעה אזורית. הן יכולות להציע לו סיוע בתיווך, בנושא השיט בהורמוז, באנרגיה ובהשפעה על טהרן² ובתמורה לדרוש לחץ על ישראל בעזה. אין הכרח בקיומה של עסקת חליפין כתובה. די בחיבור האינטרסים: וושינגטון מבקשת שקט; המתווכות מספקות ערוצים; ישראל מתבקשת לצמצם פעולות סיכול, לסגת, לפתוח בשיקום ולקבל מנגנונים שאינם בשליטתה.

"הסכם" 15 הנקודות ש"הושג" בחסות מאמצי התיווך של טורקיה, קטר ומצרים הוא נסיגה מתוכנית עשרים הנקודות ומאפשר לחמאס לשמר יכולות צבאיות, להשתלב בשלטון החדש ולהשפיע מבפנים, ולצמצם את חופש הפעולה ומרחב התמרון הישראלי. חמאס, בחסות

המתווכות, הצליח שוב לשטות באמריקאים ובקהילייה הבינלאומית, כשלמעשה סדרת ההתניות וההצהרות של מנהיגיו, לצד התעקשותו לכלול את כל פעיליו בשלטון החדש, כשנשקם האישי נותר ברשותם, מצביעות על כך שהוא אינו מקבל את ההסכם, גם כשמדובר בהסכם נוח יותר מבחינתו בהשוואה לתוכנית עשרים הנקודות.

הצהרותיהן המשותפות של המדינות המתווכות מצביעות על הכיוון: הפסקת אש קבועה, הרחבת הסיוע, שיקום, ממשל פלסטיני, נסיגה ישראלית ומסלול למדינה פלסטינית על בסיס קווי 4 ביוני 1967. במקביל הן מגנות שוב ושוב פעולות ישראליות בעזה, ביהודה ושומרון ובהר הבית. זוהי תוכנית מדינית כוללת, לא תיווך נקודתי בין ישראל לחמאס.

הסכנה לישראל ברורה: חופש הפעולה שלה בתחום הסיכול הממוקד עלול להיות מוגבל לנוסחה צרה של "סכנה מיידית", בעוד חמאס מתעצם מתחת לסף. סירובו לפירוק תשתית המנהרות באמתלה שיהיה בכך כדי לפגוע בתשתיות חיוניות ברצועת עזה (לא משהו שהטריד אותם במיוחד כשחפרו את המנהרות). חמאס הביעה נכונות לחסום את פירי הכניסה למנהרות. ברור שמתווה כזה הוא מתכונת להסתרה של חלק מתשתית המנהרות והגישה אליהן, מה שיאפשר לחמאס להסתיר בהם אמצעי לחימה ואפילו לבנות מתקנים לייצור עצמאי של אמל"ח (כבד). סיכול ממוקד, פגיעה במערכי פיקוד, מניעת העברות כספים והשמדת תשתיות אינם יכולים להמתין עד שהאיום יבשיל לפיגוע. דוקטרינה ביטחונית שמאפשרת פעולה רק ברגע האחרון היא דוקטרינה המזמינה את 7 באוקטובר הבא.

גם בלבנון המבחן דומה. ישראל פועלת נגד חיזבאללה בפרופיל נמוך יחסית: נתניהו הצהיר באפריל 2026 שאין הפסקת אש ושישראל ממשיכה לתקוף את הארגון. אולם השאלה איננה אם בוצעה תקיפה זו או אחרת, אלא אם מנגנון ההסדרה מונע בפועל שיקום, חימוש וחזרת תשתיות. ישראל אינה זקוקה לרגיעה על הנייר; היא זקוקה למציאות שבה האויב אינו מסוגל לבנות מחדש את כוחו.

מצרים: שותפת שלום ? ומוקד אחריות שאינו נדרש לשלם מחיר

המקרה המצרי הוא הרגיש ביותר, ולכן גם החשוב ביותר. הסכם השלום הוא נכס אסטרטגי, ואין עניין לפרקו. אך שלום איננו פטור מאחריות. צה"ל קבע במאי 2024 כי ציר פילדלפי שימש "צינור חמצן" לחמאס וכי דרכו הוברחו נשק ואמצעים לרצועה. מעבר לכך, אין חולק על כך שמעבר רפיח שימש כאוטוסטרדה של הברחות אמל"ח עבור חמאס. נתניהו חזר וטען שהשליטה בציר חיונית למניעת הברחות ממצרים. מצרים דחתה את הטענות והודיעה כי הגבול מאובטח.

מה ניתן לקבוע? ניתן לקבוע שהייתה תשתית הברחות נרחבת ושחמאס קיבל לאורך השנים אמצעי לחימה, חומרי גלם וידע דרך המרחב המצרי. ניתן לקבוע שמצרים הרסה מנהרות רבות בתקופות מסוימות. לא ניתן לקבוע על בסיס החומר הפומבי שהנשיא א־סיסי אישר את ההברחות או שמצרים כמדינה הייתה "חלק בטבח". אבל ניתן וחובה לשאול כיצד מערכת ביטחון מצרית חזקה לא עצרה במשך שנים תופעה בהיקף כזה, ומדוע ישראל לא הפכה את הסוגיה לתיק מדיני מתועד בקונגרס ובזירה הבינלאומית.

המדיניות הנכונה איננה האשמה חסרת ראיות, אלא העברת נטל ההוכחה והאחריות לקהיר: מנגנון בדיקה משותף, שקיפות על פריסת כוחות בסיני, פיקוח טכנולוגי על הגבול, אחריות על רפיח, חקירת רשתות הברחה ומדדי ביצוע כתנאי לסיוע אמריקני. שלום אמיתי נמדד לא רק בהיעדר ירי בין הצבאות, אלא במאמץ פעיל למנוע צמיחת צבא טרור בצידו השני של הגבול.

טורקיה, קטר ופקיסטן: שלושה דגמים של עוינות

טורקיה מפעילה עוינות גלויה. ארדואן קרא לאמברגו נשק, להפסקת מסחר ולבידוד ישראל. אנקרה הפסיקה את הסחר הישיר עם ישראל, הגבילה נמלים ומרחב אווירי, מעניקה מעמד לחמאס, מאפשרת לו להפעיל את מנגנוני הטרור שלו מטורקיה ולאחרונה גם את מטה הסייבר של הארגון, להבריש כספים לרצועת עזה ולאי"ש ומבקשת במקביל תפקיד בעיצוב עזה. היא מאשימה את ישראל בכיבוש (נשיאות טורקיה, 2025; סוכנות הידיעות אי־פי, 2025), בעוד היא מחזיקה כוח צבאי בצפון קפריסין ופועלת בשטחי סוריה, שם השתלטה על שטח הגדול פי עשרה מהשטח שעליו השתלטה ישראל. ישראל אינה צריכה להתנצל על הצפת הסתירה הזאת בכל מוסד בינלאומי ובכל בירה מערבית.

קטר מפעילה מודל מתוחכם יותר של עוצמה רכה: תיווך, כסף, תקשורת, קשרים עם חמאס וגישה לבית הלבן. קטר מאפשרת להנהגת חמאס לנהל את חשבונות הבנק ולהפעיל קרנות צדקה ככיסוי להעברת כספי טרור לרצועת עזה וממשיכה לספק להנהגת חמאס תנאי אירוח וביטחון, למרות מספר הגבלות שהשיתה על מנהיגי חמאס מאז נמנעה חמאס מלגנות את התקיפה האיראנית בקטר ומאז בחירתו של ח'ליל אלחיה, המוביל, בניגוד לח'אלד משעל, אוריינטציה איראנית. בנוסף, רשת אלג'זירה פועלת כשופר של חמאס, מהדהדת את מסריה ואת הנרטיבים השקריים שלה, כשחלק מעיתונאיה אף היו פעילי טרור של חמאס.

נתוני משרד החינוך האמריקני הראו כי קטר הייתה בשנת 2025 המקור המדינתי הגדול ביותר למתנות ולחוזים זרים שדווחו בידי מוסדות להשכלה גבוהה בארצות הברית. הנתון אינו מוכיח

שכל תרומה קנתה עמדה, אך הוא מוכיח היקף השפעה שמחייב שקיפות, חקירה ואכיפה. ישראל חייבת להפסיק לדבר בסיסמאות ולהציג לציבור האמריקני תיק ראיות: מי שילם, למי, באיזה חוזה, באיזה מוסד ומהם מנגנוני הבקרה בנוסף, קטר מפעילה לובי השפעה במרחבים הפוליטי והציבורי בהשקעה של ממון רב במטרה לשחוק את הלגיטימציה של ישראל ולפגוע במעמדה.

פקיסטן מציגה מודל שלישי: מדינה שאינה מכירה בישראל, תומכת במדינה פלסטינית בקווי 1967, מגנה פעולות ישראליות, חברה במועצת השלום ומתווכת בין ארצות הברית לאיראן. עאצם מוניר והממסד הצבאי הפקיסטני נהנים מגישה גוברת לווינגטון. ישראל צריכה להתנגד לכל תפקיד ביצועי או ביטחוני של פקיסטן בעזה כל עוד אין מצידה הכרה בישראל, ערוץ ישיר והתחייבות מפורשת לפירוק חמאס מנשקו.

מעבר לאלו, חשוב להדגיש שפקיסטן, טורקיה וערב הסעודית חברו באוגוסט 2026 לברית ("ברית מכה") המחייבת כל אחת מהן להגיב במקרה של תקיפה או פגיעה בביטחונה של אחת מהמדינות החברות בברית. גם אם אין בברית הזו ממשות כדוגמת סעיף 5 בברית נאט"ו, מדובר בהצהרת כוונות ובדפוס של שיתוף פעולה סוני, שהוא סוג של מכפיל כוח בכל הנוגע לרמות התיאום ושיתוף הפעולה בין חברות הברית.

שינוי הפרדיגמה: ממגננה דיפלומטית למדיניות של מחיר

המדיניות הישראלית החדשה צריכה להתחיל במשפט פשוט: אנחנו מעדיפים יחסים תקינים, אך עוינות איננה פעולה ללא מחיר. מי שפועל להחלשת ישראל לא יוכל ליהנות בעת ובעונה אחת משיתוף פעולה ישראלי, משתיקה ישראלית ומחסינות מביקורת. זהו עיקרון של הדדיות, לא נקמה.

לישראל יש מנופי לחץ ניכרים. מול מצרים ² הקונגרס, הסיוע האמריקני, תיעוד ההברחות, שאלת סיני וזכויות אדם. מול טורקיה ³ כיבוש בקפריסין, בסוריה, זכויות הכורדים, חופש העיתונות, עסקאות נשק ומעמדה בנאט"ו. מול קטר ⁴ שקיפות מימון, קשרים עם חמאס, רשתות השפעה, כלי תקשורת וחוזים אקדמיים. מול פקיסטן ⁵ התניית כל תפקיד בעזה בהכרה בישראל, בחשיפת עמדותיה ובבדיקת קשריה עם איראן ועם גורמים אסלאמיסטיים.

השימוש במנופים חייב להיות חוקי, מדורג ומגובה בראיות. אין צורך להציע חימוש מיעוטים, עידוד מרידות או פעולות חשאיות חסרות גבול. לישראל יש תקדימים היסטוריים של סיוע לכורדים בעיראק, למלוכנים בתימן ולגורמים בסודן; עצם קיומם מזכיר כי למדינה יש יכולת פעולה הרחק מגבולותיה. אך הלקח הנכון איננו לשחזר אוטומטית את העבר, אלא ליצור הרתעה

מדינית: להבהיר שלישאל יש אפשרויות, ידע וקשרים, ושבחירתה באיפוק מותנית באיפוק הדדי.

בשלב הראשון יש לפעול בגלוי: פרסום מסמכים, שימועים בקונגרס, תדרוכים לבעלי ברית, הליכים משפטיים, דרישות שקיפות וקואליציות עם מדינות החוששות בעצמן מטורקיה, קטר או פקיסטן, לצד הידוק הקשר ושיתופי הפעולה הביטחוניים עם הודו ואזרביג'אן ומדינות נוספות במרחב האירו-אסייתי. בשלב השני ניתן לקשור שיתופי פעולה, עסקאות, גישה ומחוות למדדי התנהגות. רק אם כלים אלה נכשלים והאיום הופך מוחשי, הממשלה רשאית לבחון אמצעים נוספים במסגרת הדין, לאחר הערכת סיכונים ובפיקוח הדרג המוסמך. איום עמום ברשתות חברתיות איננו אסטרטגיה; מנגנון מסודר של תג מחיר הוא אסטרטגיה.

שישה קווים אדומים שישראל צריכה להציב עכשיו

הקו הראשון: אין שיקום רחב של עזה לפני פירוז מאומת. נשק אינו "מופקד" ואינו "מאוחסן"; הוא מושמד. בהקשר זה חשוב להדגיש כי בעצם אחסון הנשק הכבד תחת שליטה פלסטינית יש משום הפרה יסודית של הסכם אוסלו. בהסכם מצוין בפירוש אילו סוגים של כלי נשק הרשות הפלסטינית רשאית להחזיק, והרשימה איננה כוללת נשק מסוג הנשק הכבד של חמאס. מנהרות, בתי מלאכה, מערכי פיקוד, כספים ויחידות חמושות נכללים בפירוז. הקו השני: אין נסיגה מאזור שממנו ניתן לחדש הברחות או ירי בלי מנגנון אכיפה שישראל שותפה לו. הקו השלישי: למדינות שאינן מכירות בישראל או תומכות בחמאס לא יינתן תפקיד ביטחוני ברצועה. הקו הרביעי: חמאס כארגון או פעיליו הצבאיים לא יוכלו להיות חלק מהשלטון הבא ברצועת עזה. הקו החמישי: כל הסדר עם איראן חייב לכלול פיקוח חודרני, מנגנון החזרת סנקציות וחופש פעולה במקרה של הפרה. הקו השישי: שיקום פלסטיני יחייב גם שינוי בתשתית ההסתה [?] בחינוך, בתקשורת, במימון ובמנגנוני השכר. אם ילדים ממשיכים ללמוד שהיעד הוא חיסול ישראל, הרי שהעולם אינו משקם את עזה; הוא מממן את המלחמה הבאה.

לא גאווה ריקה [?] עמידה מפוכחת על אינטרסים

הטענה בעד מדיניות אסרטיבית איננה קריאה להתעלם מארצות הברית, להתגרות בכל העולם או להכריז מלחמה על ארבע מדינות; היא קריאה להפסיק להתנהל כאילו ישראל היא הצד

היחיד שעליו מוטלת חובת האיפוק. מדינה ריבונית רשאית לומר לבעלות בריתה: שילמנו בדמים על הכשל של 7 באוקטובר, ולא נסכים שההסדר יחזיר אותנו ל-6 באוקטובר.

הסכנה הפנימית אמיתית. אי-יציבות פוליטית, עימות בין דרג מדיני לצבאי, מחאה ציבורית חריפה ונרחבת וחוסר הסכמה על מטרות המלחמה משדרים חולשה. ממשלה מכל הרכב שתקום לאחר הבחירות תצטרך להתמודד עם אותן עובדות: חמאס ששרד, איראן המבקשת להשתקם ומתווכות המבקשות להגביל את ישראל. לכן יש צורך בדוקטרינה לאומית שתעמוד גם בחילופי שלטון.

זהו שינוי הפרדיגמה הנדרש: לא עוד בקשות שקטות שיתחשבו בישראל, אלא הגדרה פומבית של אינטרסים; לא עוד שתיקה מול עוינות, אלא תג מחיר מדיני; לא עוד הסדרים המבוססים על הבטחות, אלא מנגנוני אימות; ולא עוד פחד להשתמש בכוח המדיני, הכלכלי וההסברתי של ישראל. שלום הוא אכן יעד ישראלי אלא שכניעה עטופה במילה "שלום" איננה יעד, והיא גם לא תביא שלום. הרעיון שישראל נדרשת לגלות גמישות ולהיות נכונה לווייתורים בהתנהלות מול ארגון טרור רצחני ומול משטר הקורא בגלוי ובנחישות להשמדתה הוא רעיון עוועים, ויש לדחותו על הסף ובאסרטיביות. את ארגון הטרור הזה יש לפרק עד היסוד, ואת המשטר האיראני יש להחליש בשיטתיות עד לנפילתו.

העובדה שמשאים ומתנים הנוגעים לגורלה של מדינת ישראל, לביטחונה ולעתידה נעשים מעל ראשה ומובלים על ידי מדינות עוינות לישראל, וישראל נדרשת לקבל את התבשיל שהוקדח ☹ בלתי הגיונית בעליל ועל ישראל להבהיר שלא תסכין למשא ומתן הנוגע לגורלה שלא בהשתתפותה, ובוודאי שלא בהובלת מדינות עוינות לה.

הרכנת הראש הישראלית מול הממשל האמריקאי, כמו ההתפתלות בכל הנוגע לקטר והמשך ההסתמכות על שירותי התיווך שלה, הם מתכון להחלשת ישראל ולשחיקת מעמדה, ואין בהם כדי להוסיף לנכסיותה בעיני הממשל האמריקאי וגם לא למעמדה האזורי.

נכון לה לישראל ליזום מהלכים מדיניים, להציג אופק מדיני ואסטרטגי, אך לאחוז בחוזקה במצפן אסטרטגי ולגלות את הנחישות המתחייבת, אחרת הוויתורים והרכנת הראש של היום יהפכו לסטירת הלחי של מחר.

*הדעות המובעות בפרסומי מכון משגב הן על דעת המחברים בלבד.